Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: K. A., proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2004, čj. 60 Az 48/2004 - 60,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Plzni, jehož výrokem I. byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a výrokem II. byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení advokáta zástupcem v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 6. 2004, čj. 60 Az 48/2004 - 32, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 3. 2004, čj. OAM-14/LE-B01-B02-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 citovaného zákona. Krajský soud žádost o ustanovení advokáta zástupcem v řízení o kasační stížnosti zamítl, neboť žalobce neprokázal, že jsou u něho předpoklady pro to, aby byl osvobozen od soudních poplatků; nesplnil tak podmínku stanovenou v § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal, že s usnesením krajského soudu nesouhlasí, protože se v průběhu azylového řízení několikrát změnil azylový zákon a stěžovatel s ohledem na špatnou znalost českého jazyka neměl možnost tyto změny prostudovat. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a žádá o ustanovení zástupce.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. V dané věci stěžovatel zastoupen advokátem není a sám rovněž nemá právnické vzdělání. Povaha rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, však vylučuje, aby v posuzované věci bylo možno nedostatek podmínky povinného zastoupení považovat za překážku, jež by bránila o kasační stížnosti věcně rozhodnout. Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004 - 41, „Za situace, kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno žádosti účastníka o ustanovení zástupce z řad advokátů, by trvání na podmínce povinného zastoupení vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, že účastník právo na ustanovení zástupce nemá.“ Nejvyšší správní soud proto posuzoval kasační stížnost, aniž by stěžovatel byl zastoupen advokátem. O opakované žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce krajský soud nerozhodoval, neboť o ní již bylo rozhodnuto, a to právě napadeným usnesením.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat tím, zda je kasační stížnost přípustná. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, proti kterému z výroků napadeného usnesení kasační stížnost směřuje a proto ji bylo třeba posoudit jako stížnost proti oběma výrokům.

Kasační stížnost směřující proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o advokáta a o osvobození od soudních poplatků je obecně přípustná. Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je však možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který se kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Důvody kasační stížnosti jsou uvedeny v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a směřují vůči postupu soudu: stěžovatel tak může napadat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], popřípadě může tvrdit, že správní řízení trpělo takovými vadami, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto měl soud takové rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], dále s. ř. s. považuje za důvody kasační stížnosti zmatečnost řízení před soudem [písm. c) citovaného ustanovení], vady soudního řízení, pokud mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [písm. d) citovaného ustanovení] a konečně může být důvodem kasační stížnosti též tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení [písm. e) citovaného ustanovení].

Jestliže stěžovatel, až v podané kasační stížnosti tvrdí, že se nemohl seznámit se změnami azylového zákona a to kvůli špatné znalosti českého jazyka, uvádí tak nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud k takovým skutečnostem nemůže přihlížet, neboť je stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109

odst. 4 s. ř. s.), ačkoliv měl možnost k jejich uplatnění v soudním řízení, zejména v žádosti o ustanovení zástupce. Opírá-li se důvod kasační stížnosti výhradně o tyto nové skutečnosti, jde o důvod kasační stížnosti, který je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustný, neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Jelikož kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřípustná jako celek.

Nejvyšší správní soud také nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu) a proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou.

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu